

בבית המשפט העליון

רע"א 2122/17

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקשים: 1. ורדה אחימן
2. גד שלמה אחימן

נגד

המשיבות: 1. המועצה המקומית פרדס חנה - כרכור
2. משאבי מים פרדס חנה כרכור

בקשה לרשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה (השופט ד"ר נ' רניאל בת"א 12890-03-15 מיום
18.1.2017)

בשם המבקשים: בעצמם

בשם המשיבות: עו"ד טלי וייסמן

פסק-דין

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ד"ר נ' רניאל) בת"א 12890-03-15 מיום 18.1.2017, שעניינה תיקון כתב תביעה שכנגד שהגישו המבקשים.

רקע

2. לסכסוך בין הצדדים מלאו זה מכבר עשרים שנה. הורתו בטעות מדידה של המשיבה, המועצה המקומית פרדס חנה-כרכור, שבעטיה הניחה צנרת מים בחלקת המקרקעין השייכת למבקשים (ושבאותה העת היתה שייכת למורישים). בין הצדדים נחתם בשנת 1996 הסכם פשרה שבו התחייבה המועצה לסלק את הצנרת ולשלם פיצוי מוסכם אם תאחר לעשות כן, ומאז מתנהלים הליכים שונים בין הצדדים, בין היתר

בנוגע לישום הסכם הפשרה; הן בבתי המשפט, הן בלשכת ההוצאה לפועל (להלן אפרט באשר לחלק מן ההליכים הללו).

3. ראשיתו של ההליך שלפנינו בתביעה שהגישה המועצה ביום 5.3.2015, ובה נטען כי בוצעה גבייה ביתר של סכומי כסף מכוח הסכם הפשרה, ונתבקשה השבתם של סכומים אלו. המבקשים הגישו כתב תביעה שכנגד ובו עתרו למספר סעדים; המועצה סברה כי כתב התביעה חורג ממסגרת הדיון בהליך של תביעה שכנגד, וכי לגבי חלק מן הנטען בו קיים מעשה בית דין. על כן, הגישה המועצה בקשה להורות על תיקון כתב התביעה.

4. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה בחלקה, תוך שהוא עומד על הסעדים השונים שנתבקשו בתביעה שכנגד, ועל הקשיים שבעתירה למתן סעדים אלו במסגרת הדיונית הנוכחית. ראשית, קבע בית המשפט כי אין ניתן עוד להעלות טענות הנוגעות לפרשנות הסכם הפשרה, משום שפרשנותו נדונה והוכרעה זה מכבר, בהליך אחר (ע"א 12-10-6156 מיום 27.11.2013; להלן: פסק הדין משנת 2013). באותו הליך נקבע כי הסכם הפשרה התייחס רק לצינור מים, ולא לצנרת ביוב או לצנרת אחרת המצויה במקרקעין, ואשר לגביה נקבע באותו פסק דין כי לא הוכח שהיתה קיימת בשטח בעת חתימת הסכם הפשרה. לאור זאת נקבע בהחלטה, כי סעדים שהתבקשו בתביעה שכנגד ואשר מבוססים על פרשנות חלופית להסכם הפשרה – נדחים.

5. לאחר מכן התייחס בית המשפט המחוזי לסעדים שהתבקשו בתביעה שכנגד, שעניינם בחיובי ארנונה ומים שהוטלו שלא כחוק. בהקשר זה קבע בית המשפט כי הסעדים כפי שנוסחו מצויים במסגרת הסמכות העניינית של בית המשפט לעניינים מינהליים, ולפיכך אין ניתן לדון בהם במסגרת תביעה שכנגד בהליך אזרחי רגיל.

6. לבסוף, התייחס בית המשפט המחוזי לסעדים שהופנו כלפי חברת משאבי מים פרדס חנה כרכור בע"מ (להלן: משאבי מים) שצורפה כנתבעת שניה לכתב התביעה שכנגד. חברת משאבי מים טיפלה במשק המים והביוב של המועצה המקומית בחלק מן התקופה הרלבנטית, והמבקשים הפנו כלפיה בקשות למתן סעדים שונים מכוח הסכם הפשרה, ובשל חיובי ארנונה ומים. בית המשפט קבע כי לא היה מקום לצרף את משאבי מים לתביעה שכנגד, על יסוד תקנה 54(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. לפי תקנה זו, ניתן לצרף נתבעים נוספים לתביעה שכנגד רק כאשר תביעה זו מעוררת שאלות משותפות לנתבעים השונים. כתב התביעה שכנגד, כך נקבע, אינו מעלה שאלה משותפת לתביעה נגד המועצה המקומית ולתביעה נגד משאבי מים. הודגש כי משאבי

מים לא היתה צד להסכם הפשרה, ולכן התביעה נגדה כפי שנוסחה נמחקה על הסף, בהעדר עילה; באשר לסעדים הקשורים לחיובי הארנונה והמים, הרי שבהתאם לקביעת בית המשפט, סעדים אלו אינם יכולים להתברר במסגרת זו, משום שהם מצויים בסמכות העניינית של בית המשפט לעניינים מינהליים.

7. לאור האמור, קבע בית המשפט מועד להגשת כתב תביעה מתוקן, שלא יעמוד בסתירה לקביעות שעליהן הורה בהחלטתו. על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערעור שלפני.

בקשת רשות הערעור והתשובות לה

8. המבקשים משיגים על קביעותיו השונות של בית המשפט המחוזי. באשר לקביעתו כי פסק הדין משנת 2013 יצר מעשה בית דין, טוענים המבקשים כי אין בפסק דין זה קביעות המנוגדות לסעדים שנתבקשו על ידם, ולמצער נתון פסק דין זה לפרשנויות שונות. דווקא תביעת המועצה היא זו שמנוגדת, לשיטת המבקשים, למעשה בית דין שנקבע באותו פסק דין. עוד נטען כי שיקולי צדק מורים על כך שיש לדון בתביעה שכנגד גם אם נוצר מעשה בית דין בפסק הדין משנת 2013, וזאת בעיקר על רקע התנהלותה הדיונית של המועצה. באשר לסעדים הנוגעים לחיובי מים וארנונה שהוטלו על המקרקעין, טוענים המבקשים כי אמנם יש בסעדים אלו היבט מסוים המצוי בסמכות השיפוט של בית המשפט לעניינים מינהליים, ואולם עיקרו של הסעד הוא כספי, וככזה הוא מצוי בסמכות השיפוט של בית המשפט האזרחי; ממילא, ניתן לתבעו במסגרת תביעה שכנגד בהליך אזרחי. באשר לצירוף משאבי מים כנתבעת בתביעה שכנגד, אכן מוסכם על המבקשים כי היא אינה צד להסכם הפשרה; ברם, לשיטתם, הסעדים המבוקשים אינם נסמכים על הסכם הפשרה בלבד, וממילא הם רלבנטיים גם למשאבי מים.

9. המועצה המקומית, מצדה, סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. לדבריה, אין כל מקום למתן פרשנות לפסק הדין משנת 2013, וממנו עולה בבירור כי הסעדים המבוקשים בתביעה שכנגד כבר הוכרעו באותו פסק דין. באשר לעילות המבוססות על חיובי ארנונה ומים, מדובר בעילות המצויות בסמכות השיפוט של בית המשפט לעניינים מינהליים. באשר לחברת משאבי מים, זו לא היתה בשום שלב צד להליכים בין הצדדים, ולא צד להסכם הפשרה; כתב התביעה שכנגד אינו מעלה שאלה משותפת לשתי התביעות, ומשכך אין לתביעה זו מקום בהליך של תביעה שכנגד.

10. על מנת להכריע בבקשה דנא, יש לבחון בדקדוק את פסקי הדין שניתנו בעבר בנוגע לסכסוך זה, ואת הסעדים שנתבעו בכתב התביעה שכנגד. אפנה עתה לכך, ואגב הילוכי אאריך קמעא במקום שקיצרתי עד כה. בפתח הדברים ראוי להקדים ולומר: ענייננו בדחייה או מחיקה של סעדים על הסף. ההכרעה בשאלות שלפנינו מתוחמת להיבט זה – האם נפלו בסעדים המבוקשים בכתב התביעה שכנגד פגמים המצדיקים סילוקם על הסף, אם לאו. טיבן של הטענות שעליהן מבוססת התביעה שכנגד אינו רלבנטי לענייננו, והוא ידון במסגרת ההליך עצמו, ככל שהדבר יגיע לכדי כך. עוד אציין, כי בתביעה שכנגד מצוינים מספר סעדים שונים, ואין התאמה מלאה בין מספורם בכתב התביעה לבין מספורם בהחלטת בית המשפט. להלן אתייחס לסעדים כפי שהם מנוסחים בכתב התביעה שכנגד, ולמען הסדר הטוב אתייחס לכלל הסעדים שעניינם עשוי להיות מושפע מקביעותיו של בית המשפט המחוזי, כסדרם.

11. אפתח אפוא בפירוט הרקע הדיוני שהביאנו עד הלום: בשנת 1995 הגיש שמואל אחימן ז"ל, מורישם של המבקשים, תביעה נגד המועצה המקומית לבית משפט השלום, בדרישה לסילוק צנרת שהונחה במקרקעין שלו. במסגרת הליך זה נחתם הסכם פשרה בין הצדדים, בשנת 1996. בהסכם התחייבה המועצה להחזיר את מצב המקרקעין לקדמותו, ונקבע סכום של פיצוי כספי יומי באם תאחר לעשות כן. סילוק הצנרת נעשה בפועל רק בשנת 1998, אולם אחימן טען שבשטח נותר צינור ביוב שלא סולק, וממילא לא קיימה המועצה את התחייבותה לפי ההסכם. סוגיה זו היא שנדונה במסגרת פסק הדין משנת 2013 (לאחר שקוימו בעניין התדיינויות נוספות שאין כאן המקום לפרטן). פסק דין זה ניתן בערעור המועצה על פסק דין של בית משפט השלום (ה"פ 02-28163-10) בהמרצת פתיחה שהגישה המועצה, בה דרשה להצהיר כי קיימה את כל התחייבויותיה לפי הסכם הפשרה עוד בשנת 1998, כאשר הוציאה את צינור המים מן המקרקעין. בית משפט השלום דחה את ההמרצה מנימוקים שונים, אך הערעור שהגישה לבית המשפט המחוזי התקבל. נקבע, כי לא הוכח שצינור הביוב המדובר נמצא בשטח כבר בעת חתימת הסכם הפשרה, ולפיכך הסכם זה אינו מתייחס אליו. ההסכם, כך נקבע, התייחס לצינור המים בלבד – זה שהוצא מן השטח בשנת 1998. הכוונה בביטוי "החזרת המצב לקדמותו" שבהסכם, היא "להסיר את צינור המים ובכך, כמו גם בצעדים הנלווים – כיסוי התעלה, יישור השטח והחזרת העצים – יוחזר המצב לקדמותו" (פסקה 29 לאותו פסק דין). לאור זאת התקבלה טענת המועצה, לפיה "החזרת המצב לקדמותו" לא כללה את הוצאת צנרת הביוב.

12. עיון בסעדים השונים המבוקשים בכתב התביעה שכנגד מלמד שהמבקשים אכן עתרו בו לבית המשפט להורות על סילוק כל צנרת נוספת המצויה במקרקעין,

ובכלל זאת צנרת הביוב הנ"ל. ברם, מקובלת עלי טענת המבקשים כי דרישה זו אינה מבוססת על הסכם הפשרה, שאכן לא התייחס לצנרת אחרת מלבד צנרת המים שכבר הוצאה, כפי שנקבע בפסק הדין משנת 2013. דרישה זו, לפי כתב התביעה, מבוססת על הטענה כי כל צינור המצוי במקרקעין "הוכנס על ידי הנתבעות או מטעמן", וכי הדבר מנוגד לדין. טענה זו אינה עומדת בניגוד למעשה בית דין שנקבע בנוגע להסכם הפשרה, אלא חורגת מגדריו; לפיכך, אין מקום למחיקת סעד זה מכתב התביעה שכנגד (ואכן, נראה שבית המשפט המחוזי לא הורה על מחיקתו של סעד זה).

13. הסעד השני המבוקש בכתב התביעה שכנגד מעורר, בהקשר זה, קושי רב יותר. סעד זה נסמך על המצוטט לעיל מפסק הדין משנת 2013, לפיו הביטוי "השבת המצב לקדמותו" שבהסכם הפשרה מתפרש ככולל גם ביצוע "צעדים נלווים" – "כיסוי התעלה, יישור השטח והחזרת העצים". לפי הנתען בסעד השני, שהוכתר בכותרת "ביצוע כל הצעדים הנלווים לפינוי השטח במסגרת השבת המצב לקדמותו", יש צעדים שונים שעל המועצה לנקוט בהם על מנת להשלים את חיוביה לפי הסכם הפשרה. טענה זו מעוררת קושי דיוני, משום שבאופן מהותי, ההליך הקודם קבע כי המועצה קיימה את כל חיוביה לפי הסכם הפשרה. ההליך נפתח בהגשת המרצת פתיחה על-ידי המועצה, ובה נתבקש סעד הצהרתי לפיו קיימה את כל חיוביה לפי הסכם הפשרה. המבקשים דכאן טענו באותו הליך שהחיובים לא מולאו, אך זאת בשל אי-פינוי צנרת הביוב. טענה זו נדחתה בפסק הדין משנת 2013, וכתוצאה מכך התקבל ערעור המועצה. המשמעות היא שקיימת קביעה שיפוטית לפיה המועצה קיימה את חיוביה לפי הסכם הפשרה. באותו הליך יכלו המבקשים להתגונן בטענה שגם החיובים הנלווים להוצאת הצנרת לא מולאו; אך הם לא עשו כן. לפי כללי השתק העילה, במצב דברים כזה קיים השתק המונע מן המבקשים להעלות טענות כאלו במסגרת הליך שיפוטי חדש. זאת, שכן "המבחן הקובע לעניין מעשה בית דין הוא מבחן זהות העילה ולא מבחן זהות הסעד" (ע"א 823/08 חזן נ' רשות המסים - פקיד שומה נתניה, פסקה 8 (8.1.2009)), מבחן שממנו עולה כי טענה שיכולה היתה להיטען במסגרת דיון שיפוטי על אודות עילה מסוימת, אך לא נטענה, לא תוכל לעלות בהליך אחר (שם); להרחבה ראו נינה זלצמן מעשה בית דין בהליך אזרחי 46 (1991)). בענייננו, העילה עליה מבוקש סעד זה היא חובה המוטלת על המועצה מכוח הסכם הפשרה, ובעניין זה ישנה קביעה שיפוטית והיא שרירה וקיימת. אכן, אין קביעה שיפוטית פוזיטיבית לגבי קיומם של 'סעדים נלווים' אלו, אלא רק לגבי תחולת ההסכם על צנרת הביוב. ברם, שעה שיכלו המבקשים לטעון טענות אלו באותו הליך ונמנעו מלעשות כן, קמה קביעתו של בית המשפט לפיה קוימו החיובים שבהסכם והיא עומדת על מכונה.

14. הוא הדין לגבי הסעד השלישי המבוקש בכתב התביעה שכנגד. סעד זה נטען כהמשך לסעד הקודם, ובו מבוקש להצהיר כי משלא מולאו החיובים לפי הסכם הפשרה מחויבת המועצה בהמשך תשלום הפיצוי המוסכם הקבוע בהסכם הפשרה. ברם, בחלקו השני של הסעד השלישי התבקש בית המשפט לקבוע דמי שימוש שעל המועצה לשלם למבקשים, בגין שימוש בשטחם שלא כדין. טענה זו אינה קשורה להסכם הפשרה. היא נובעת, כבסעד הראשון שנתבקש, מן הטענה כי המועצה השתמשה במקרקעין גם מעבר לשימוש שבגינו התנהל ההליך הראשוני ונכרת הסכם הפשרה. טענה זו ניתנת להיטען בשלב דיוני זה ובמסגרת זו של כתב התביעה שכנגד, ועל כן אין מקום להורות על מחיקתה.

15. הסעד הרביעי המבוקש בכתב התביעה שכנגד מבוסס על טענה לפיה הסכמות דיוניות שהצדדים הגיעו אליהן במסגרת הליכים קודמים, נעשו תוך ניהול משא ומתן שלא בתום לב ואף הופרו, באופן המקים עילת פיצוי עבור המבקשים. על פני הדברים אין נראה שהטענות החוזיות הללו נשענות על ההנחה שהסכם הפשרה לא קיים, אלא על מצב הדברים כפי שהיה גלוי לצדדים בעת שהגיעו לאותן הסכמות דיוניות, ועל הפרתן. לא למותר לציין כי בית משפט זה ציין, בבקשת רשות ערעור על פסק הדין משנת 2013, כי לכאורה אכן הפרה המועצה הסכמות דיוניות בין הצדדים (רע"א 47/14 אחימן נ' המועצה המקומית פרדס חנה כרכור, פסקה 3 (20.11.2014)). לפיכך, מבלי לקבוע עמדה כלשהי בנוגע לטיב הטענה כשלעצמה, אין מקום להורות על דחייתה על הסף מן הטעם של קיומו של מעשה בית דין בפסק הדין של שנת 2013.

16. כעת עלינו לעבור לסוגיה השניה שהועלתה בהחלטת בית המשפט המחוזי מושא הבקשה: טיבן של הטענות הנוגעות לחיובי מים וארנונה שהוטלו על המקרקעין. בית המשפט המחוזי קבע, כאמור, כי טענות אלו מקומן להתברר בבית המשפט לעניינים מינהליים, ולא במסגרת תביעה שכנגד. לאחר העיון בכתב התביעה שכנגד ובנוסח הסעדים שנתבקשו בו, דומני כי קביעה גורפת זו טעונה תיקון.

17. בית המשפט המחוזי עמד על הכלל המשפטי בנוגע לחלוקת הסמכויות במצבים כגון דא: כאשר הסעד המבוקש בתובענה התוקפת את החלטת הרשות הוא סעד כספי, מקומו להתברר בבית המשפט האזרחי; כאשר הסעד המבוקש הוא הצהרתי בלבד ונוגע לתקפותן של הפעולות המינהליות בלבד, מסורה סמכות השיפוט העניינית לבית המשפט לעניינים מינהליים (רע"א 6590/05 עיריית אשדוד נ' צרפתי (19.9.2005); רע"א 3879/05 עיריית חדרה נ' חג'ג' אמריקה ישראל בע"מ (12.7.2005); דפנה ברק-ארז משפט מינהלי: משפט מינהלי דיוני 135-136, 264 (2017)). ככל

שמדובר בסעד המצוי בסמכות בית המשפט לעניינים מינהליים, אכן אין ניתן לתבעו במסגרת תביעה שכנגד בהליך אזרחי, בהתאם ללשון סעיף 40(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

18. בית המשפט המחוזי קבע כי הסעדים שהתבקשו בתביעה שכנגד שלפנינו הם הצהרתיים, ולכן אין סמכות לדון בהם במסגרת תביעה שכנגד. בית המשפט הוסיף וקבע כי אין מניעה עקרונית לתקן את כתב התביעה שכנגד כך שתועלה בה תביעה לסעד כספי, שניתן יהיה לדון בו במסגרת זו. דא עקא, עיון בלשון כתב התביעה שכנגד מלמד כי המבקשים ערכו בין הדברים, וביקשו לא רק סעד הצהרתי, אלא גם סעד כספי: בסעד הששי המופיע בכתב התביעה שכנגד מבוקש, בין היתר, "להשיב לידי היורשים, כל סכום ששולם ע"י המנוח ו/או היורשים", להשיב סכומים ששולמו 'תחת מחאה', ואף לפצותם בגין עיקולים שהוטלו על סמך חיובי ארנונה; סעד זה מצוי בסמכות בית המשפט האזרחי, ולפיכך עליו לדון בו במסגרת התביעה שכנגד, גם אם הסעדים הכלליים יותר המצוינים שם מנוסחים אכן באופן של סעד הצהרתי. הוא הדין בנוגע לסעדים המצויינים בכתב התביעה שכנגד תחת הכותרת 'סעד שביעי'; אף בהם מעורבים סעדים הצהרתיים וכספיים. לפיכך, בנוגע לסעדים הכספיים המדוברים, אין מקום למוחקם על הסף. כפי שציין בית המשפט המחוזי עצמו, שעה שמעלים המבקשים סעדים כספיים בתביעתם, שומה על בית המשפט המחוזי לדון בהם.

19. כעת אעבור לדון בסוגיה השלישית והאחרונה שנדונה בהחלטת בית המשפט המחוזי: צירופה של חברת משאבי מים לתביעה שכנגד. לאור קביעותי עד כה הרי שאין מנוס מלבטל את החלטת בית המשפט המחוזי בהקשר זה. בית המשפט המחוזי מחק את משאבי מים מכתב התביעה, על יסוד הקביעה כי היא איננה צד להסכם הפשרה, ומשום שהסעדים הנוגעים לחיובי ארנונה ומים בלאו הכי אינם בסמכותו. לדידי, כאמור, התמונה שונה: בכתב התביעה שכנגד מצויות עילות שעניינן סילוק צנרת הקיימת במקרקעין שלא מכוח הסכם הפשרה; והטענות הכספיות הנוגעות לחיובי מים ששולמו מצויות בסמכות בית המשפט המחוזי. משכך אין ניתן לקבוע שמשאבי מים אינה צד רלבנטי להליך. המועצה טענה בתשובתה לבקשת רשות הערעור, כי בינה לבין משאבי מים נחתם הסכם לפיו המועצה נוטלת על עצמה אחריות בנוגע לתביעות שיוגשו נגד משאבי מים; טענה זו לא נדונה בהחלטת בית המשפט המחוזי, והטענות של משאבי מים ושל המועצה לעניין נפקותו של ההסכם האמור שמורות להן במסגרת ההליך. כל שנקבע בהחלטתי זו הוא שאין מקום למחוק את משאבי מים על הסף בשל העדר עילה נגדה, וזאת כפועל יוצא מהיקף העילות שנותרו על כנן בכתב התביעה שכנגד.

20. סוף דבר: החלטתי לעשות שימוש בסמכותי שלפי תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, לקבל את בקשת רשות הערעור ולדון בבקשה כבערעור; הערעור מתקבל בחלקו, באופן זה שמכתב התביעה שכנגד יימחקו הקטעים הבאים בלבד:

(א) הסעד השני, שכותרתו 'ביצוע כל הצעדים הנלווים לפינוי השטח במסגרת השבת המצב לקדמותו';

(ב) חלקו הראשון של הסעד השלישי, שכותרתו 'סעד הצהרתי, ולחלופין קביעת דמי שימוש'; יוותר על כנו חלקו השני של סעד זה, שכותרתו 'לחלופין – קביעת דמי שימוש';

(ג) במסגרת הסעד הששי והסעד השביעי, יוותרו על כנם רק הסעדים שהם כספיים במובהק, המצויים בפסקאות הבאות לכתב התביעה שכנגד: 123.4-123.8; 128.3-128.4.

21. לסיכום אבקש להוסיף הערה קצרה. המבקשים החליטו לייצג בהליך זה את עצמם. זו זכותם המלאה, גם אם הדבר ידרוש מן הצד שכנגד או מבית המשפט להקדיש מאמץ מסוים על מנת לבצע את 'תרגום' טענותיהם וכתבי טענותיהם לשפה המשפטית. טענותיה של המועצה בבית המשפט המחוזי ובתשובה לבקשה זו, בנוגע לאורך כתבי הטענות ולניסוחם, אינן יכולות להוות תחליף לתשובה לטענות הענייניות העולות מהם. מאידך גיסא, לבחירה שלא להיות מיוצג יש מחירים. אחדים מהם באים לידי ביטוי בפסק דין זה: כללי הפרוצדורה, שנימוקם עמם, לא יתירו למבקשים לשגות ולתקן ללא הרף. טענה שאינה מועלית היום, נוצר לגביה השתק מחר. בקשה שאינה במקומה, אשר תכביד על הצד שכנגד, תוביל להטלת הוצאות משפט. גם להקדשת המשאבים מצד מערכת המשפט יש גבול (השוו: רע"א 2097/16 מדינת ישראל - משטרת ישראל נ' דופל, פסקה 15 (1.1.2017)). אלו 'כללי הטקס', והבוחר להשתתף בהם עליו להכיר ביתרונות ובחסרונות של בחירתו.

22. הערעור מתקבל, אפוא, כאמור לעיל. לאור האמור, יקצוב בית המשפט המחוזי מועד למועצה לתקן את כתב ההגנה-שכנגד מטעמה, על מנת שתוכל להתגונן מפני הטענות שהעלאתן הותרה בפסק דין זה. ניתן לקוות שבהליך זה יישמעו כלל הטענות שנותרו בפי הצדדים ויוכרעו כל הסוגיות שנותרו פתוחות, וסכסוך זה יבוא לקיצו.

המועצה תישא בהוצאות המבקשים בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, י"א בסיון התשע"ז (5.6.2017).

ש ו פ ט